

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **N. V. S.**, zast. Mgr. Jiřím Douskem, advokátem se sídlem 8. března 21/13, Liberec 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 58 Az 4/2013 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2013, č. j. OAM-324/ZA-ZA08-HA08-2013, e. č. B001843, rozhodl žalovaný, že se žalobci (dále jen „stěžovatel“) neuděluje mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“); ten ji rozsudkem ze dne 22. 4. 2013, č. j. 58 Az 4/2013 - 36, dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

V napadeném rozsudku krajský soud vyhodnotil jako nedůvodnou námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neboť skutkový stav, který je popsán v napadeném rozhodnutí žalovaného, odpovídá skutečnostem zjištěným ze stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následného pohovoru k této žádosti. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí také uvedl, jaké konkrétní informace o zemi původu stěžovatele shromáždil a k jakým závěrům na základě nich dospěl. Z aktuálních zpráv o zemi původu stěžovatele neplyne, že by stěžovateli hrozilo v případě návratu do jeho vlasti nebezpečí vážné újmy a krajský soud se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že pokud by stěžovatel v případě návratu do Vietnamu nemohl získat zaměstnání, nejde o azylově relevantní důvod. Obavy stěžovatele, že v případě návratu nesežene zaměstnání a ztratí osobní prestiž,

nelze ani považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Na základě zpráv shromážděných žalovaným také nelze dojít k závěru, že by žalobci, který není a nikdy nebyl politicky aktivní, reálně hrozila vážná újma v podobě trestu za nedostatečnou reprezentaci své země v zahraničí.

K otázce udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu krajský soud uvedl, že toto ustanovení dává správnímu orgánu možnost správního uvážení s ohledem na konkrétní situaci. Stěžovatel v projednávané věci v průběhu správního řízení o udělení humanitárního azylu nežádal a stěžovatel proto správně tuto možnost zvážil jen z obecného hlediska, když vycházel z tvrzení stěžovatele o důvodech mezinárodní ochrany. Krajský soud konstatoval, že právo na udělení humanitárního azylu není subjektivním právem a snaha stěžovatele po legalizaci pobytu z důvodu, že stěžovatel v České republice navázal vztah a narodil se mu syn, je sice důvodem pochopitelným, ale nikoliv tak závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Krajský soud dále rozvedl, že ve velmi výjimečných případech zásah do rodinného a soukromého života cizince může představovat důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, přičemž každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Zákon o azylu však poskytuje ochranu až v případě nepřiměřeného zásahu. Stěžovatel ovšem neprokázal, že by se v jeho případě jednalo o takovou výjimečnou situaci, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel s matkou svého syna nevede společnou domácnost a finančně jej podporují rodiče žijící ve Vietnamu. Obecně přitom platí, že právní úprava pobytu cizinců z důvodu existence rodinných vazeb je obsažena v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech zásahu do soukromého a rodinného života. Krajský soud přisvědčil žalovanému, že mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, navázal-li v České republice soukromý vztah. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 – 55 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), krajský soud uvedl, že řízení o mezinárodní ochraně je třeba chápat jako zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi svého původu nebo kterým by v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Legalizace pobytu prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany, byť spjatá se snahou stěžovatele poúlet se na výchově syna, je proto nepřijatelná.

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před

pokračování

soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatel uvedl, že krajský soud při rozhodování věci nepostupoval správně při právním posouzení zjištěného skutkového stavu, nevypořádal se řádně s argumenty stěžovatele, když především nesprávně odmítl provést jím navržené důkazy, což mohlo mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Stěžovatel namítl, že krajský soud se dopustil významného zásahu do práva stěžovatele na soudní a jinou ochranu, a to především porušením zásady rovnosti účastníků vyjádřené v čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a práva na použití mateřského jazyka vyjádřeného v čl. 37 odst. 4 Listiny a upřesněného v § 18 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s., neboť stěžovateli nebyl doručen překlad napadeného rozsudku do jeho mateřského jazyka, byť o to krajský soud řádně a včas požádal. Stěžovatel tedy neměl možnost se řádně seznámit s důvody, pro které byla jeho žaloba krajským soudem zamítnuta.

Stěžovatel dále uvedl, že rozhodnutí žalovaného, které bylo napadeno žalobou, je v rozporu s právními předpisy. V postupu a rozhodnutí žalovaného spatřuje stěžovatel totožná pochybení s těmi, jichž se dopustil krajský soud. Podle stěžovatele též žalovaný nedostatečně zohlednil důvody hodné zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu existující na straně stěžovatele. Podle názoru stěžovatele se žalovaný svým rozhodnutím dopustil excesu z mezí správního uvážení, proto je přesvědčen, že Nejvyšší správní soud by měl zrušit nejen napadený rozsudek, ale také rozhodnutí žalovaného a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření s kasační stížností nesouhlasil. Žalovaný uvedl, že ke kasačním námitkám, které směřují vůči jeho postupu, se vyjádřil již v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě, na které odkázal. Trvá na tom, že při svém rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a situaci stěžovatele nelze podřadit pod důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, přičemž udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003). Závěrem stěžovatel uvedl, že se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudu jsou v souladu s právními předpisy a vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci.

Stěžovatel se kasační stížností podanou ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhal přezkumu rozhodnutí krajského soudu, které vzešlo z řízení, jehož byl účastníkem (§ 102 s. ř. s.), jeho kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje

vlastní zájmy stěžovatele. Nebylo-li by tomu tak, musela by být podle citovaného ustanovení pro nepřijatelnost odmítnuta.

Ve vztahu k otázce ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je třeba předně uvést, že stěžovateli byla soudní ochrana poskytnuta již individuálním projednáním jeho věci krajským soudem. Další postup ve správním soudnictví, tedy projednání věci Nejvyšším správním soudem, je pak podmíněn přesahem jeho vlastních zájmů.

Zákonný pojem přesah vlastních zájmů, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Pokud jde o jeho interpretaci, ta byla podána například v usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán toliko v případě rozpoznatelného dopadu řešené otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti.“*

O přijatelnou kasační stížnost se tak může jednat v případě, kdy se kasační stížnost týká otázek, které nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu či jsou řešeny rozdílně. Kasační stížnost bude dále přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. Tzn., že Nejvyšší správní soud ve výjimečných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v projednávané věci hrubě pochybil při výkladu práva. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

K důvodům přijatelnosti neobsahuje kasační stížnost žádná tvrzení, že svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti lze dále pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení se o případ přijatelnosti kasační stížnosti může jednat mj. tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do právního

pokračování

postavení stěžovatele; příkladem toho může být např. hrubé pochybení krajského soudu v jednotlivém případě při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud z níže uvedených důvodů shledal, že se o tento případ v souzené věci nejedná.

V této souvislosti je třeba zdůraznit, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, dle níž je stěžovatel povinen v návrhu na zahájení soudního řízení uvést, z jakých zcela konkrétních důvodů napadá rozhodnutí krajského soudu a proč považuje výroky rozhodnutí za nezákonné. Míra precizace stížných námitek pak do značné míry určuje, jaké ochrany se stěžovateli dostane u kasačního soudu. Čím je námitka obecnější, tím obecněji k ní může soud přistoupit. Není na místě, aby soud za stěžovatele spekulativně domýšlel argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které kasační stížnost podporují.

Konkretizaci kasačních námitek přitom nelze nahradit pouhým zopakováním námitek uplatněných v žalobě či v odvolání proti správnímu rozhodnutí, již proto, že tyto námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí, než které je předmětem přezkumu ze strany kasačního soudu. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí, které se k bodům původně uplatněným v žalobě vyjádřilo a vypořádalo je; *kasační soud tedy může přezkoumat jen postup a právní názory prvostupňového soudu.*

Způsob, jakým stěžovatel přistoupil k formulaci své kasační stížnosti, nelze označit za nejvhodnější. Jeho námitka, že krajský soud nepostupoval správně při právním posouzení zjištěného skutkového stavu, řádně se nevypořádal s jeho argumenty a nesprávně odmítl provést navržené důkazy, je zcela obecná. Není z ní především ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku zřejmé, s kterými konkrétními žalobními body se krajský soud neměl vypořádat a které zcela konkrétní důkazy krajský soud nesprávně neprovedl, v čem je spatřována nesprávnost neprovedení těchto důkazů, co jimi mělo být zjištěno a jaký význam mělo mít jejich provedení pro rozhodnutí v nyní projednávané věci. Z tohoto pohledu je také zcela nedostatečný pouhý odkaz na „*důkazní návrhy žalobce učiněné v řízení před krajským soudem.*“ K námitce nepřezkoumatelnosti může zdejší soud tedy jen také obecně uvést, že z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy. Rozsudek krajského soudu tak nelze považovat za nepřezkoumatelný. K námitce nesprávného posouzení právní otázky se zdejší soud nemůže nijak nevyjádřit, protože ji stěžovatel nikterak nespecifikuje a není proto ani zřejmé, kterou z několika právních otázek řešených krajským soudem v napadeném rozsudku má vlastně na mysli.

S výše uvedeným souvisí i další okruh kasačních námitek stěžovatele, kterými opět jen zcela obecně napadá nikoli rozsudek krajského soudu, ale rozhodnutí žalovaného. V této souvislosti kasační soud opětovně zdůrazňuje, že může přezkoumat jen postup a právní názory krajského soudu jako soudu prvního stupně. Napadá-li proto stěžovatel postup a rozhodnutí žalovaného, nelze důvodnosti jeho námitek již z tohoto důvodu přisvědčit. Pouze pro úplnost zdejší soud dodává, že i v případě těchto námitek platí totéž,

co bylo uvedeno k obecnosti kasačních námitek proti rozsudku krajského soudu v předcházejícím odstavci. Námitky stěžovatele jsou i nyní zcela obecné, není z nich zjevné, proč se stěžovatel domnívá, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s právními předpisy, jakých konkrétních pochybení se vlastně měl žalovaný dopustit (s ohledem na obecnost námitek proti napadenému rozsudku nemůže obstát odkaz na to, že šlo o stejná pochybení, kterých se dopustil krajský soud), z jakých důvodů se stěžovatel domnívá, že žalovaný nezohlednil důvody hodné zvláštního zřetele dle § 14 zákona o azylu a vybočil z mezí správního uvážení.

Jedinou konkrétní stížní námitku, kterou kasační stížnost obsahuje a k níž se může zdejší soud vyjádřit, je tedy námitka, že stěžovateli nebyl přes jeho žádost doručen překlad napadeného rozsudku krajského soudu, čímž mělo být zasaženo do jeho práv, neboť se nemohl řádně seznámit s důvody zamítnutí žaloby.

Úvodem je třeba uvést, že spis krajského soudu neobsahuje žádost stěžovatele o zaslání překladu rozsudku, tato skutečnost nevyplývá ani z protokolu o jednání ze dne 22. 4. 2014, stěžovatel pouze v podání ze dne 6. 2. 2014 (česky psaném v době, kdy stěžovatel ještě nebyl zastoupen advokátem) požádal o ustanovení tlumočníka, aby při jednání soudu mohl jednat ve své mateřštině. Nelze přitom zaměňovat právo na tlumočníka při jednání soudu a „právo“ na překlad tímto soudem vydaného rozsudku, jak plyne z níže uvedeného.

Otázka namítaná stěžovatelem je řešena konstantní judikaturou nejen kasačního soudu, podle níž z žádného ustanovení upravujícího řízení ve správním soudnictví (včetně ustanovení o. s. ř., jichž se v souladu s § 64 s. ř. s. použije přiměřeně) nevyplývá povinnost soudu překládat účastníku řízení soudní rozhodnutí do jeho mateřského jazyka, popř. jazyka, který ovládá, a to tím spíše je-li tento účastník tak, jako je tomu v tomto případě, zastoupen advokátem, který zcela nepochybně český jazyk ovládá a kterému (nikoli stěžovateli) je rozsudek doručován. Pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce je zněním autentickým. Není povinností soudu zasílat účastníkovi řízení překlad takového rozhodnutí do jeho mateřského jazyka (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2005, č. j. 2 Azs 168/2004 – 52, ze dne 21. 6. 2006, č. j. 3 Azs 156/2005 – 47, ze dne 11. 10. 2006, č. j. 6 Azs 412/2005 – 65, ze dne 17. 2. 2006, sp. zn. 8 Azs 85/2005, ze dne 10. 11. 2012, č. j. 6 Ads 58/2010 - 178).

K otázce výkladu čl. 37 odst. 4 Listiny v souvislosti s písemnostmi, které soud účastníkům zasílá během probíhajícího soudního řízení, přistoupilo také plénum Ústavního soudu ve svém stanovisku ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS – st 20/05, č. 485/2005 Sb. ÚS. Ústavní soud zde dospěl k závěru, že gramatický výklad čl. 37 odst. 4 Listiny *„je zcela jednoznačný a svědčí pro nutnost tlumočení při ústní komunikaci účastníka řízení neovládajícího český jazyk se soudem. Nutnost překladu písemností, včetně rozhodnutí soudu, však gramatickým výkladem dovodit nelze. Logický výklad za použití argumentu a simili vede k témuž výsledku. To proto, že obsah čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), ač je omezen co do uplatnění toliko na trestní řízení, je co do rozsahu zaručeného práva srovnatelný s čl. 37 odst. 4 listiny.“*

pokračování

V daném případě je současně vhodné zdůraznit, že do dne 7. 2. 2014, kdy český psaným podáním požádal stěžovatel o ustanovení tlumočníka jen pro jednání ve věci, žádný projev stěžovatele v řízení před krajským soudem nenaznačoval, že by ustanovení tlumočníka pro písemný styk se stěžovatelem bylo v dané věci třeba (žaloba a její oprava byly sepsány v češtině). Dne 17. 2. 2014 pak byla předložena plná moc advokáta zastupujícího stěžovatele, kterému byl rovněž v souladu s § 42 odst. 2 s. ř. s. doručován napadený rozsudek. Rovněž z těchto důvodů nebyla dána v průběhu řízení před krajským soudem potřeba ustanovit stěžovateli tlumočníka pro písemný styk mezi krajským soudem a stěžovatelem.

Dále je třeba uvést, že zástupce stěžovatele jako advokát musí být jako právní profesionál schopen na písemnosti, které od soudu obdrží, patřičným způsobem reagovat a musí rovněž umět rozpoznat, zda povaha věci vyžaduje přímé sdělení obsahu písemnosti zastoupenému a jeho konzultování s ním. V otázce ústní komunikace mezi stěžovatelem a jím zmocněným advokátem v zásadě není prostor pro uplatnění práva na tlumočníka tak, jak je zakotveno v příslušných ustanoveních o. s. ř. Řešení této situace bude především otázkou výběru konkrétní osoby advokáta. Je možné předpokládat, že stěžovatel se nechal v řízení zastupovat advokátem, který bude schopen poskytovat právní služby v jeho jazyce či v jazyce, kterým se stěžovatel může porozumět. Pokud takový advokát nebyl dostupný nebo pokud stěžovatel z jiných důvodů upřednostnil advokáta, který právní služby v takovém jazyce není schopen poskytnout, bylo na stěžovateli a jeho zástupci, aby si v takovém případě sami zajistili pro potřebu vzájemné komunikace tlumočníka (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2010, sp. zn. 5 Azs 54/2009).

S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že krajský soud postupoval správně, jestliže napadený rozsudek doručil zástupci (advokátovi) stěžovatele v českém jazyce. Bylo pak věci advokáta stěžovatele, aby stěžovatele s obsahem napadeného rozsudku krajského soudu seznámil, v tomto směru jde o komunikaci mezi advokátem a jeho klientem – stěžovatelem. K porušení procesních práv stěžovatele ve vytýkaném směru tedy nedošlo, stěžovatel nemůže objektivně tvrdit, že se nemohl s obsahem napadeného rozsudku seznámit.

V neposlední řadě i v případě, že by zdejší soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu měl být přeložen do stěžovatelovy mateřštiny, nemohlo to mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozsudku nebo řízení před krajským soudem, neboť z povahy věci případné nesprávné nepřeložení rozsudku krajského soudu může mít vliv jen na řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku. V tomto směru však stěžovatel žádnou námitku nevznáší.

Za uvedených okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jelikož kasační soud neshledal přijatelnost kasační stížnosti z důvodů tvrzených stěžovatelem a ani z moci úřední nenalezl právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit, konstatoval, že podmínky přijatelnosti nejsou v dané věci splněny a kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Závěrem zbývá pro úplnost dodat, že kasační soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, neboť kasační stížnost stěžovatele má ex lege odkladný účinek podle § 32 odst. 5 zákona o azylu a není třeba o něj žádat.

O náhradě nákladů řízení rozhodl kasační soud dle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže bylo řízení zastaveno nebo návrh odmítnut.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. srpna 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu